

[Bøgholm.]

svenske udenrigsminister Sandler gav udtryk for den opfattelse, at der var grund til at tale militært om forholdene ved Øresund og Kattegat. Det ærede medlem er ikke uvidende om, at dette samme ønske ikke fandtes hos det radikale parti, der havde den afgørende indflydelse på landets udenrigspolitik.

Det ærede medlem beklager, at de nordiske forsvarsforhandlinger brød sammen — og så er dog forholdet det, at der er intet parti, der har et større ansvar end det radikale venstre for, at de danske forudsætninger for et nordisk forsvarsforbund ikke var tilstede. Jeg ved godt, at det var andre ting, der førte til sammenbruddet — det behøver det ærede medlem naturligvis ikke fortælle mig —, men jeg har lov til at sige til det ærede medlem, at var der alvor i tanken om et nordisk forsvarssamarbejde, da måtte det have været opgaven fra dansk side at skabe de nødvendige forudsætninger for dette samarbejde. Det ærede medlem var ikke med dertil. Det ærede medlem benyttede al sin indflydelse til at hindre, at sådanne forudsætninger blev skabt. Og nu taler det ærede medlem til os om livsfællesskab med Vestens demokratier. Hvis livsfællesskabet skal opfattes således, at det er de andres opgave i påkommende tilfælde at kæmpe for os og vor opgave ikke at deltage i kampen, da bliver der ikke tale om et livsfællesskab, da bliver der tale om et frasefællesskab.

Det ærede medlem siger til os, at Danmark må opfattes som forposten. Jeg mener, det ærede medlem har ret i denne betragtning; Danmark må i dag opfattes som forposten for Vestens demokratier mod øst. Det har altid været en forposts opgave at holde ud. Den situation kunne jo også komme til at foreligge — og efter min opfattelse ville den komme til at foreligge, om det danske folk fulgte det ærede medlems politik —, at Danmark i stedet for at blive Vestens forpost mod øst blev Østens forpost mod vest.

Det ærede medlem har talt til os i denne debat som repræsentant for den politik, der førte til 9. april. Nu kan det ærede medlem naturligvis mene, at også en anden politik ville have ført frem til 9. april, og de dokumenter, der vel en dag vil være basis for historiens dom, foreligger endnu ikke for offentligheden. Men een ting kan i alt fald det ærede medlem aldrig nægte: at den politik, det ærede medlem har medansvar for, og som det ærede medlem ønsker ført også i dag, førte til 9. april, og der er da ingen, der ikke ved, at det er udfra en realpolitisk erkendelse af dette forhold, at det

danske socialdemokrati har taget den stilling, partiet har taget, og at der er skabt et samarbejde mellem de tre største partier i landet omkring dette: ikke mere at opleve nogen 9. april. Den tale, det ærede medlem førte til os, var jo fortidens tale. Den placerede det radikale parti som fortidens parti. Farligere endnu er det, at denne politik, om den blev fulgt, ville være en trusel for landets selvstændighed og landets frihed.

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre om den tale, der blev holdt af det ærede medlem Hr. Aksel Larsen. Punkt for punkt har den højtærede udenrigsminister jo vist, hvorledes det var en tale, der aldeles ingen bund havde i den politiske virkelighed. Jeg vil blot gerne sige, at den tale, det ærede medlem holdt i det høje ting, var jo nøjagtigt den tale, der i dag holdes i vassalstaterne i øst. Vi har jo aldrig oplevet, at det ærede medlem eller andre kommunistiske ledere har ført en tale, der ikke har ligget fuldkommen på linie med den politik, der føres af Sovjetunionen. Det ærede medlem burde gøre sig sine betragtninger over, at han — og det er vor stolthed, at det er således — er i stand til i denne forsamling at angribe selve grundlaget for den politik, der bliver ført. Det ærede medlem ved meget vel, at en tilsvarende tale, der angreb selve grundlaget for Sovjetunionens udenrigspolitik, ikke ville kunne blive holdt i nogen sovjetisk forsamling.

Det var mig en glæde at høre det ærede medlem citere min afdøde partifælle; den tidligere udenrigsminister Christmas Møller, for hvad siger dette citat andet end een eneste ting: at Sovjetunionen blev mødt med venlighed og opfordret til samarbejde, da krigen var forbi? Og hvorledes udviklede Sovjetunionens politik sig efter dette? Det ærede medlem behøver jo blot at tænke på udviklingen i Polen, hvor den mand, der havde kommanderet de polske tropper, der kæmpede side om side med den røde hær, marskal Rola Zymierski, er blevet afskediget for at give plads for en russisk general, der i dag er marskal i den polske hær og krigsminister i Polen; den russiske marskal, der kommanderede de russiske tropper, der lå udenfor Warszawa, da Polens ungdom, studenter og arbejdere, rejste sig til den sidste fortvivlede opstand, da kanontordenen hørtes ud fra Praga af Rokossovskys tropper, lod disse tropper trække sig tilbage i det øjeblik, da den polske ungdom var ved at sejre under gadekampene i Warszawa.